

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **FVE Petrovice a.s.**, se sídlem Přívozní 1054/2, Praha 7, zastoupená JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, Úvaly, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2024, č. j. 30 A 74/2023 – 211,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rada žalovaného svým rozhodnutím ze dne 15. 8. 2023, č. j. 11103-21/2022-ERU (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“), podle § 96 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve spojení s § 90 odst. 5 správního řádu zamítla rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. 11103-5/2022-ERU (dále jen „rozhodnutí o obnově“), a toto rozhodnutí potvrdila (výrok I. rozhodnutí o rozkladu); dále zamítla rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. 11103-7/2022-ERU (dále jen „rozhodnutí o předběžném opatření“), a toto rozhodnutí potvrdila (výrok II. rozhodnutí o rozkladu). Rozhodnutím o obnově žalovaný podle § 100

odst. 4 správního řádu nařídil obnovu řízení vedeného pod sp. zn. LIC-12422/2010-ERU, které vyústilo v rozhodnutí o udělení licence žalobkyni č. 111017178 k výrobě elektřiny ze slunečního záření v jedné výrobně (dále jen „FVE Petrovice“) v katastrálním území Petrovice u Borovan o celkové instalovaném elektrickém výkonu 3,311 MW (dále jen „licence FVE Petrovice“). Rozhodnutím o předběžném opatření žalovaný zamítl návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření, kterým by jí bylo příkázáno provozovat FVE Petrovice do právní moci rozhodnutí vydaného v (obnoveném) řízení o udělení licence FVE Petrovice.

[2] Žalovaný odůvodnil povolení obnovy řízení odkazem na to, že Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 40 T 4/2015 - 5281 (dále též „odsuzující rozsudek“), odsoudil čtyři fyzické osoby za trestné činy přímo související s udělením licence FVE Petrovice. Daniel Exner., Marek Klimeš a T. G. byli odsouzeni za zvlášť závažný zločin podvodu a Ing. T. H. za zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby. Trestní soud dospěl k závěru, že Daniel Exner (v rozhodné době ve funkci předsedy představenstva žalobkyně) podepsal spolu s Markem Klimešem [v rozhodné době ve funkci místopředsedy představenstva společnosti HHI-KOMEX a.s. (dále jen „společnost HHI-KOMEX“)] nepravdivý předávací protokol ze dne 12. 11. 2010, podle kterého si žalobkyně a společnost HHI-KOMEX předaly konstrukce s upevněnými fotovoltaickými panely instalovaného výkonu 3,3 MWp s tím, že potvrzovaly předání podstatné části díla bez konečných terénních úprav umožňující bezpečný provoz elektrárny. To vše při vědomí, že k datu podpisu nebyla elektrárna ani zčásti dokončena a že bude předávací protokol podkladem pro vydání licence. T. G. (revizní technik) podle závěrů trestního soudu vyhotovil celkem tři nepravdivé revizní zprávy o revizi tří bloků fotovoltaické elektrárny a potvrdil v nich jejich bezpečný provoz. Uvedl, že je FVE Petrovice schopna provozu o výkonu 3,308 MW, ačkoliv ve skutečnosti byla elektrárna schopna provozu až 28. 2. 2011 s omezeným výkonem 2 MW. Ing. Tamara Hlávková dle odsuzujícího rozsudku provedla jako vedoucí Stavebního úřadu Městského úřadu v Borovanech dne 5. 11. 2010 kontrolu FVE Petrovice a vydala dvě povolení k předčasnému užívání stavby, přičemž v odůvodnění těchto rozhodnutí uvedla nepravdivé informace (Nejvyšší soud usnesením ze dne 25. 5. 2022, sp. zn. 3 Tdo 347/2022, zrušil odsuzující rozsudek a na něj navazující usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 9. 2021, sp. zn. 2 To 47/2021, a to ve výroku o vině a trestu týkajícím se obviněné Ing. Tamary Hlávkové a vrátil věc k novému projednání – pozn. NSS).

[3] Žalobkyně proti rozhodnutí o rozkladu podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 22. 2. 2024, č. j. 30 A 74/2023 – 211, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o rozkladu. Uvedl, že z rozhodnutí o rozkladu jednoznačně plyne, proč žalovaný musel řízení o udělení licence obnovit. V posuzované věci z odsuzujícího rozsudku vyplývá, že osoby se vztahem k žalobkyni úmyslně falšovaly listiny, které žalobkyně předložila v řízení o udělení licence, a tím uvedla žalovaného v omyl. Podrobnějšího odůvodnění povolení obnovy řízení proto nebylo třeba. V rozhodnutí o rozkladu nebylo nutné uvádět ani úvahy v duchu nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. I. ÚS 946/16-2 (dále

pokračování

jen „*nález ÚS ve věci FVE Mozolov*“), které budou mít místo až v navazujícím obnoveném licenčním řízení.

[5] Dle krajského soudu se jedná o „*učebnicový příklad*“ obnovy řízení podle § 100 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně na výzvu žalovaného v licenčním řízení doložila revizní zprávy vyhotovené T. G. a předávací protokol podepsaný Markem Klimešem a Danielem Exnerem, přičemž doložení těchto podkladů vedlo k vydání licence FVE Petrovice. Žalobní argumentace o absenci kauzálního nexu byla proto nepodložená a ignorovala průběh licenčního řízení. Žalovaný podmiňoval vydání licence prokázáním technické způsobilosti energetického zařízení a toho, že je žalobkyně jeho vlastníkem, přičemž tyto skutečnosti žalobkyně prokázala předložením nepravdivých listin (předávacího protokolu a revizních zpráv). Krajský soud dodal, že žalobkyně by zřejmě licenci získala i bez předložení nepravdivých listin, jen později. Považoval však za zásadní, že žalobkyně díky zfalšovaným listinám získala licenci v prosinci 2010, což jí garantuje výhodné výkupní ceny elektřiny.

[6] Předložené nepravdivé listiny podle krajského soudu nebyly nepodstatné, jak tvrdila žalobkyně. Revizní zprávy byly zásadním důkazem technické způsobilosti FVE Petrovice a o jejich významu pro výsledek licenčního řízení nemůže být sporu. Již tím byly splněny podmínky pro obnovu řízení. Otázka, zda by žalobkyně získala licenci FVE Petrovice i bez předložení předávacího protokolu, dle krajského soudu může být předmětem úvah v obnoveném licenčním řízení, nicméně pro samotné nařízení obnovy postačuje, že žalobkyně předávací protokol v licenčním řízení předložila a žalovaný z něj vycházel. Sama žalobkyně jej tak považovala za důležitý dokument prokazující její vlastnické právo. Rovněž dle odsuzujícího rozsudku a na něj navazujících rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci a Nejvyššího soudu byl předávací protokol pro získání licence FVE Petrovice podstatný.

[7] Za nesprávnou považoval krajský soud také argumentaci zásadou *ne bis in idem*. Uvedená zásada zaručuje, že totéž právo nebo tutéž povinnost lze přiznat, resp. uložit pouze jednou. V řízení o obnově řízení se však žádné právo nepřiznává ani žádná povinnost neukládá; k tomu může dojít až v samotném obnoveném řízení. Krajský soud si byl vědom, že v minulosti již žalovaný jednou řízení o licenci FVE Petrovice obnovil a poté dospěl k závěru, že k vydání nového rozhodnutí v obnoveném řízení o licenci FVE Petrovice není důvod a řízení zastavil. Důvodem zastavení obnoveného řízení byla skutečnost, že krajský soud zprostil T. G. obžaloby. Jelikož se však později objevily nové skutečnosti (odsuzující trestní rozhodnutí), může být řízení opět obnoveno, aniž by byla porušena zásada *ne bis in idem*.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci, dle níž „*vady*“ při získání licence konvalidovala následující řízení o změně licence a první obnovené licenční řízení, které žalovaný zastavil. Text § 100 odst. 4 správního řádu nedává správnímu orgánu možnost správního uvážení, ani nezná nic jako konvalidaci správního aktu získaného trestným činem. Žalobkyni nesvědčila ani dobrá víra a ochrana nabytých práv, jelikož od počátku věděla, že licenci získala podvodně. Krajský soud uvedl, že nelze přenášet odpovědnost na žalovaného, který měl dle žalobkyně lživost podkladů odhalit.

[9] Dále se krajský soud zabýval argumentací, dle níž měl žalovaný vyloučit odkladný účinek rozhodnutí o obnově, jelikož zde existuje veřejný zájem na výrobě elektřiny a žalobkyni hrozí vážná ekonomická újma. Co se týče ekonomické újmy, tu si žalobkyně způsobila sama tím, že získala licenci „*neregulérním*“ způsobem. Veřejný zájem žalobkyně dle krajského soudu mylně vykládá jen jako potřebu co největšího množství vyrobené elektřiny. Neméně důležitou součástí veřejného zájmu je však i regulérní ekonomická soutěž a dodržování právních předpisů. Žalobkyně navíc opomíjí, že v důsledku jejího jednání stát přichází o finanční prostředky. Krajský soud tak v posuzované věci neshledal důvody pro vyloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově.

[10] Důvodná nebyla ani žalobní námitka stran podjatosti Mgr. Loukotové (vedoucí oddělení správy licencí žalovaného). Námitka, dle níž měla být účastníkem správního řízení také společnost BAWAG Leasing & Fleet s.r.o. (dále jen „*společnost BAWAG*“), žalobkyni dle krajského soudu nepřislušela. Každý žalobce musí namítat zásah do svých vlastních práv a povinností, přičemž souvislost mezi neúčastí společnosti BAWAG ve správním řízení a právy a povinnostmi žalobkyně krajský soud postrádal.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[12] Stěžovatelka považuje závěr krajského soudu, dle kterého se v řízení o obnově řízení žádné právo nepřiznává, resp. se neukládá žádná povinnost za nezákonný, neboť je v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení a zásadami činnosti správních orgánů. Krajský soud podle stěžovatelky neuvedl žádné důvody, proč by zásada *ne bis in idem* nemohla být uplatněna již v prvním stádiu obnovy řízení. Připomíná, že žalovaný již do jejího práva zasáhl, neboť nevyloučil odkladný účinek rozhodnutí o obnově a licence FVE Petrovice se tak stala nevykonatelnou. Oproti původní obnově řízení se nyní pouze změnil právní výklad ohledně posouzení revizních zpráv. Skutková zjištění jsou však totožná a v nynějším řízení se tak rozhoduje o téže věci za stejných skutkových okolností, jako v případě dřívějšího řízení o obnově řízení. Dále stěžovatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2674/2008, z něhož dovozuje, že není možné, aby se o téže věci vedly dvě obnovy řízení, resp. dvě obnovená řízení. Zastavením prvního obnoveného řízení bylo dle stěžovatelky potvrzeno trvání práv a povinností vyplývajících z licence FVE Petrovice, a jedná se tedy o „*pozitivní rozhodnutí*“ ve smyslu krajským soudem citovaného komentáře k § 48 správního řádu.

[13] Dále stěžovatelka namítá, že žalovaný si nejpozději ke dni vydání licence FVE Petrovice ověřil splnění podmínek pro její vydání, a nejednal tedy v omylu. V posuzované věci tudíž neexistuje příčinná souvislost mezi spácháním trestných činů (popsaných výše v tomto rozsudku – pozn. NSS) a vydáním licence FVE Petrovice. Pouhý odkaz na výrok odsuzujícího rozsudku není dostačující, a to i s přihlédnutím k tomu, že žalovaný či Státní energetická inspekce (dále jen „*SEI*“) několikrát pravomocně rozhodli v řízeních souvisejících s licencí FVE Petrovice (v původním licenčním řízení, v řízení o změně licence, v prvním řízení o obnově řízení a poté v samotném obnoveném řízení a při kontrole provedené SEI). Krajský soud však tyto skutečnosti nezohlednil.

pokračování

[14] Dle stěžovatelky se krajský soud měl dále zabývat tím, zda předávací protokol při rozhodování žalovaného o udělení licence vyvolal následek v podobě nezákonného rozhodnutí. Jelikož tak neučinil, nebyl prokázán kauzální nexus mezi spáchanými trestnými činy pánů Exnera a Klimeše (kteří předávací protokol podepsali – pozn. NSS) a vydáním licence FVE Petrovice. Dále stěžovatelka upozorňuje na nejasnosti, které v okamžiku udělení licence FVE Petrovice panovaly ohledně obsahu revizních zpráv, a uvádí, že nepravdivé údaje uvedené v revizních zprávách neměly vliv na udělení licence FVE Petrovice. Krajský soud měl rovněž zjistit, v jakém stavu byla FVE Petrovice ke dni vydání licence. Namísto toho však presumoval, že FVE Petrovice v prosinci 2010 nebyla dostavěna; tento závěr je spekulativní a neopírá se o výrok odsuzujícího rozsudku ani o provedené dokazování.

[15] K nevykloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově stěžovatelka odkazuje na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, zejména na nálezy ve věci *FVE Mozolov*. Dodává, že je na její straně „dobrá víra anebo legitimní očekávání“, které bylo nutné vyloučením odkladného účinku chránit. Dále žádá Nejvyšší správní soud „o posouzení existence důvodu pro vyloučení odkladného účinku ex lege, neboť výroby o instalovaném výkonu 1 a více MWp jsou zřizovány (a provozovány) ve veřejném zájmu ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 18 energetického zákona.“ Současně stěžovatelka požaduje, aby kasační soud „nepřiblížil k argumentaci krajského soudu, že stát přichází o peníze“. Odkladný účinek rozhodnutí o obnově měl být vyloučen také proto, že stěžovatelce hrozí vážná újma. Stěžovatelka rovněž „žádá nadepsaný soud o přezkoumání úvahy o bezbřehé diskreci správního orgánu, jak by mohlo plynout z první věty bodu 42 Rozsudku, tj. zda je tato v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“

[16] Napadený rozsudek je podle stěžovatelky nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, jelikož žaloba směřovala i do výroku II. rozhodnutí o rozkladu, nicméně krajský soud se touto žalobní argumentací nezabýval. Stěžovatelka dále shledává vadu řízení v tom, že účastníkem řízení nebyla společnost BAWAG.

[17] Ve zbývajících částech kasační stížnosti stěžovatelka rekapituluje závěry rozhodnutí trestních soudů a polemizuje s nimi. Dále namítá rozpor energetického zákona s unijní právní úpravou a v této souvislosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) předběžné otázky týkající se podmínky, dle níž musí být pro udělení licence pro výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie splněny technické požadavky dle technické normy, která není jasně vymezena, a dále výkupních cen elektřiny.

[18] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Má za to, že s ohledem na okolnosti projednávané věci nebylo namístě chránit stěžovatelku před nepříznivými důsledky rozhodnutí o obnově, a žalovaný nevykloučil odkladný účinek tohoto rozhodnutí. Pro nevykloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově bylo rozhodující zjištění protiprávního jednání vedoucího k udělení licence FVE Petrovice. Podle žalovaného je nepochybné, že je dána příčinná souvislost mezi trestnou činností a udělením této licence. Ke kontrole provedené SEI žalovaný uvádí, že SEI při ní vycházela

z licence FVE Petrovice, aniž by byla oprávněna přezkoumávat její správnost. V řízení o obnově řízení nedošlo ani k porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož konkrétní důvody obnovy se v nynějším řízení liší od prvního řízení o obnově řízení. S potenciálním účastenstvím společnosti BAWAG se Rada žalovaného vypořádala v rozhodnutí ze dne 6. 2. 2024, kterým byl zamítnut rozklad této společnosti proti rozhodnutí o obnově jako nepřipustný. K námitce, že předávací protokol nebyl podkladem pro vydání licence, žalovaný konstatuje, že je podstatné, že jej stěžovatelka v licenčním řízení předložila, předávací protokol se tak stal součástí spisu a v souvislosti s dalšími podklady dokládal, že FVE Petrovice byla k určitému datu dokončena a že stěžovatelce svědčilo vlastnické právo k této výrobně elektřiny. Zodpovězení předběžné otázky, jejíž položení stěžovatelka v kasační stížnosti navrhuje, dle žalovaného nemá pro nynější řízení význam.

[19] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvádí, že si žalovaný protiřečí. Otázkami vlastnického práva k FVE Petrovice a splněním požadavků na bezpečnost práce se měl žalovaný zabývat již v tomto stádiu řízení, a nikoli až v obnoveném licenčním řízení. Stěžovatelka trvá na tom, že nynější obnova řízení byla povolena na základě totožných skutečností, které byly důvodem první obnovy řízení. Dále stěžovatelka polemizuje se závěry odsuzujícího rozsudku.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[23] Stěžovatelka namítá, že krajský soud se nezabýval její argumentací uvedenou v čl. III bodech 7 až 12 žaloby, napadající výrok II. rozhodnutí o rozkladu, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o předběžném opatření. Nejvyšší správní soud nicméně ověřil, že stěžovatelka v jí zmiňované části žaloby stran nenařízení předběžného opatření pouze uvádí, že „*Rada ERÚ pak mohla nařídit navrhované předběžné opatření (spolu se zamítnutím rozkladu ve věci samé) a tím upravit zatímně poměry účastníka řízení, aby odstavením FVE v průběhu obnoveného licenčního řízení nevznikly na výrobní škody*“ (odstavec 8 žaloby), „[n]evyloučení odkladného účinku, resp. nenařízení předběžného opatření je nástrojem správního orgánu, jehož účelem je přimět účastníka řízení, aby v průběhu obnoveného licenčního řízení se, pokud možno, nebránil“ (odstavec 9 žaloby), a že měl žalovaný „*vyloučit odkladný účinek, nebo nařídit*

pokračování

předběžné opatření, neboť odstavením FVE z provozu dojde bezpochyby k hrozbě zásadní majetkové újmy (škody) na straně žalobce“ (odstavec 11 žaloby).

[24] Z obsahu žaloby je zřejmé, že jádrem tam uplatněné argumentace bylo zpochybnění závěru o nevykloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově ve smyslu § 100 odst. 6 správního řádu. S touto argumentací se krajský soud odpovídajícím způsobem vypořádal v odstavcích 38 až 44 napadeného rozsudku. Krajský soud přitom nepochybil, pokud nepřezkoumával závěry rozhodnutí o rozkladu týkající se potvrzení rozhodnutí o předběžném opatření; pouhé občasné zmínky o nenařízení předběžného opatření, bez uvedení konkrétní argumentace polemizující se závěry žalovaného, nejsou řádně uplatněnými žalobními body, kterými by byl krajský soud povinen se zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nadto, pokud má stěžovatelka za to, že rozhodnutí o rozkladu bylo v části týkající se potvrzení rozhodnutí o předběžném opatření nezákonné z totožných důvodů, jako v části týkající se vypořádání rozkladové námitky ohledně nevykloučení odkladného účinku rozhodnutí o obnově (jak se z kasační stížnosti i žaloby jeví), pak úvahy krajského soudu o správnosti těchto závěrů žalovaného vyplývají právě z výše uvedených odstavců 38 až 44 napadeného rozsudku.

[25] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[26] Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně posoudil námitku, dle níž správní orgány postupovaly v rozporu s § 48 odst. 2 správního řádu. Podle § 48 odst. 2 správního řádu *přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost lze z téhož důvodu téže osobě pouze jednou.* Citované ustanovení vyjadřuje zásadu překážky věci pravomocně rozhodnuté (*res administrata*), která vylučuje vedení řízení o věci, o které již bylo pravomocně rozhodnuto. Již ze samotného textu § 48 odst. 2 správního řádu je zřejmé, že uvedené ustanovení brání opakovanému rozhodování o přiznání téhož práva či uložení téže povinnosti. Jak krajský soud správně konstatoval, rozhodnutím o povolení obnovy řízení se účastníkovi žádné právo nepřiznává ani se mu neukládá žádná povinnost. K přiznání práva či uložení povinnosti může dojít až v následném obnoveném řízení (zde řízení o udělení licence).

[27] Na uvedené nemá vliv ani skutečnost, že v důsledku odkladného účinku rozhodnutí o obnově není rozhodnutí o udělení licence FVE Petrovice v současné době vykonatelné. Nastoupení odkladného účinku rozhodnutí o obnově je zákonným důsledkem tohoto rozhodnutí dle § 100 odst. 6 správního řádu, který nic nemění na tom, že rozhodnutím o obnově se jen otevírá cesta k novému rozhodnutí ve věci (v následném obnoveném řízení), kterým teprve může být přiznáno právo nebo uložena povinnost. Stěžovatelkou zmiňovaný zásah do jejích práv, k němuž mělo dojít právě v důsledku odkladného účinku rozhodnutí o obnově, má vliv pouze na to, že rozhodnutí o obnově podléhá přezkumu ve správním soudnictví. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 6. 2007, č. j. 5 As 13/2006 - 46, č. 1427/2008 Sb. NSS, „[ž]aloba proti rozhodnutí, jímž byla správním orgánem z moci úřední nařízena obnova řízení, je přípustná, jde-li o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový případ nastává např. tam, kde je s rozhodnutím o nařízení obnovy spojen odkladný účinek.“ Zásah do práv ve smyslu § 65 s. ř. s. však nelze ztotožňovat s přiznáním práva nebo uložení povinnosti ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu tak, jak

to činí stěžovatelka. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že obnova řízení představuje mimořádný opravný prostředek, který prolamuje překážku věci pravomocně rozhodnuté. Aplikace § 48 odst. 2 správního řádu v rámci obnovy řízení je tak z podstaty věci omezená, resp. v obnoveném řízení se neuplatní.

[28] Správní orgán tedy může za splnění zákonných podmínek, zejména jsou-li zachovány lhůty upravené v § 100 správního řádu, zahájit řízení o obnově řízení i opakovaně a následně v obnoveném řízení opětovně vydat rozhodnutí o věci samé. V posuzované věci není nutné se podrobněji zabývat argumentací, zda je rozhodnutí vydané v prvním obnoveném řízení pozitivním rozhodnutím ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 5 As 122/2016 - 36, č. 3829/2019 Sb. NSS), a proto tvoří překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 48 odst. 2 správního řádu. S ohledem na specifika obnovy řízení a na to, že rozhodnutí o nařízení obnovy není rozhodnutím, jímž by byla (opětovně) ukládána povinnost či přiznáno právo ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, nemůže být uvedené zákonné ustanovení v nyní posuzované věci aplikováno.

[29] Stěžovatelkou citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2674/2008 (citované rozhodnutí je dostupné na www.nsoud.cz), se otázkou existence překážky věci pravomocně rozhodnuté v případě opakovaného rozhodnutí o povolení obnovy řízení nezabýval. Nejvyšší soud v uvedeném rozsudku pouze shrnul podmínky pro existenci překážky věci pravomocně rozhodnuté, které však, jak bylo vysvětleno výše, v nynější věci nejsou splněny. Kasační námitka týkající se rozporu rozhodnutí o obnově s § 48 odst. 2 správního řádu tudíž není důvodná.

[30] Stěžovatelka dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, jelikož nebyla dána příčinná souvislost mezi spácháním trestného činu a rozhodnutím o udělení licence FVE Petrovice. Podle § 100 odst. 4 věty první správního řádu *o obnově řízení rozhodne příslušný správní orgán z moci úřední též v případě, že rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem*. Podmínkou pro povolení obnovy řízení dle citovaného ustanovení je tedy existence pravomocného rozhodnutí o spáchání trestného činu a příčinná souvislost mezi spácháním trestného činu a vydáním rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 5/2022 - 34). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle něhož v posuzované věci měly spáchané trestné činy, spočívající ve zfalšování předávacího protokolu a revizních zpráv, podstatný vliv na vydání rozhodnutí o udělení licence FVE Petrovice ve smyslu § 100 odst. 4 správního řádu; stěžovatelka uvedené listiny v licenčním řízení předložila a žalovaný z nich při svém rozhodování vycházel.

[31] V této fázi řízení přitom není rozhodné, že žalovaný vycházel i z dalších podkladů, které stěžovatelka zmiňuje v kasační stížnosti. Jak vysvětlil již krajský soud, obnova řízení je rozdělena do dvou fází. V první fázi správní orgán rozhoduje o tom, zda bude obnova řízení povolena nebo nařízena (*iudicium rescindens*), tj. zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení, zatímco druhá fáze nastupuje v okamžiku, kdy je obnova řízení povolena, a v rámci ní správní orgán rozhoduje znovu ve věci, přičemž novým rozhodnutím nahrazuje rozhodnutí původní (*iudicium rescissorium*). V první fázi obnovy řízení byl tedy žalovaný povinen posuzovat pouze splnění podmínek § 100 odst. 4 správního řádu, tedy zda existuje pravomocné rozhodnutí o spáchání trestného činu a zda bylo rozhodnutí

pokračování

o udělení licence dosaženo spácháním tohoto trestného činu. To, zda spáchaný trestný čin skutečně vyvolává potřebu vydat odlišné rozhodnutí o žádosti o udělení licence, však bude předmětem až další fáze obnovy řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2023, č. j. 3 As 54/2021 - 38). Pro posouzení konkrétního vlivu nepravdivých podkladů na rozhodnutí o žádosti o udělení licence a případně toho, zda další podklady poskytnuté stěžovatelkou v licenčním řízení postačují pro vydání licence, tedy v první fázi obnovy řízení není prostor a žalovaný nebyl povinen se těmito otázkami zabývat.

[32] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem také v tom, že postup žalovaného v jiných správních řízeních, které souvisely s licencí FVE Petrovice, nemůže jaksi „aprobovat“ předchozí postup stěžovatelky v řízení o udělení licence, jenž byl dle odsuzujícího rozsudku v rozporu se zákonem. Zdejší soud dodává, že správní orgány i správní soudy jsou rozsudky trestních soudů vázány [§ 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.]. Není tudíž namístě zabývat se stěžovatelčinými úvahami zpochybňujícími závěry odsuzujícího rozsudku, jelikož správní soud (ani správní orgán) nemůže hodnotit závěry trestních rozsudků, pokud jde o spáchání trestného činu a osoby pachatele. Kasační námitka, dle níž krajský soud nesprávně posoudil splnění podmínek § 100 odst. 4 správního řádu, tak není důvodná.

[33] Dále stěžovatelka v souvislosti s nevykloučením odkladného účinku rozhodnutí o obnově namítá, že je na její straně *„dobrá víra anebo legitimní očekávání, které by bylo nutno vyloučením odkladného účinku chránit“*, a žádá Nejvyšší správní soud o *„posouzení existence důvodu pro vyloučení odkladného účinku ex lege“*, neboť provozování FVE Petrovice je ve veřejném zájmu. Dále stěžovatelka zdejší soud žádá, *„aby nepřihlížel k argumentaci krajského soudu, že stát přichází o peníze“*, a také o *„přezkoumání úvahy o bezbřehé diskreci správního orgánu, jak by mohlo plynout z první věty bodu 42 Rozsudku, tj. zda je tato v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční a povinností stěžovatelky tudíž bylo vylicit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována (srov. již výše citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Stěžovatelka se ovšem omezuje na prostý nesouhlas s názorem krajského soudu, který se k odpovídajícím žalobním námitkám vyjádřil zejména v odstavcích 42 až 44 napadeného rozsudku, aniž by s ním věcně polemizovala. Za věcnou polemiku s napadeným rozsudkem nelze považovat ani pouhé citace judikatury, které stěžovatelka nedoprovází relevantní úvahou o tom, co přesně by mělo z citovaného textu pro posuzovanou věc vyplývat – pouze stručně konstatuje, že lze na tuto věc uvedenou judikaturu *„úspěšně aplikovat“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2024, č. j. 3 Afs 21/2022 - 51). Tato tvrzení tak nejsou námitkami ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

[34] Část kasační argumentace týkající se účasti společnosti BAWAG ve správním řízení je pouhým zopakováním námítky žalobní, aniž by stěžovatelka věcně polemizovala s jejím vypořádáním ze strany krajského soudu. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov.

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 - 59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58). Tato stěžovatelkou uplatněná tvrzení nesměřují proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém stěžovatelka obdržela odpověď na jí uplatněnou žalobní argumentaci (viz odstavce 51 až 54 napadeného rozsudku), a nejedná se tedy o námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. například též usnesení tohoto soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[35] Nejvyšší správní soud neshledal ani důvod pro položení předběžné otázky SDEU, jelikož odpovědi na stěžovatelkou předestřené otázky nejsou pro nynější řízení relevantní. Dle stěžovatelky má zodpovězení otázek (týkajících se technických požadavků pro udělení licence a výkupních cen elektřiny) pro obnovu řízení význam, jelikož ji „vylučují, nebo zmírňují“. Z textu návrhu je však zřejmé, že stěžovatelka se jím snaží zpochybnit závěry trestních soudů, a již z toho vyplývá, že pro nynější věc navrhovaná předběžná otázka není relevantní. Pro splnění podmínek pro nařízení obnovy řízení dle § 100 odst. 4 správního řádu byla podstatná pouze existence pravomocného rozhodnutí o spáchání trestného činu a příčinná souvislost mezi spácháním trestného činu a vydáním licence FVE Petrovice; na tyto závěry odpovědi SDEU na stěžovatelkou navržené otázky nemohou mít vliv.

[36] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[37] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. listopadu 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu